

Стеван умре 1224ч године, а за њим је ступио на владу његов најстарији син Радослав.

Други је Немањић за један корак пошао у напред путем к оснивању државе, којим је пошао и корачао оснивач династије са тако сјајним успехом. Пошто се Стеван избави од оних опасности, које у почетку његове владе беху на коцку ставиле опстанак ове младе државе, остао је господар и владао је опет на ономе земљишту, што је његов отац ујединио. Можда је само један део Хума изгубио, који је са Босном допао под врховну власт угарске круне. За владе краља Стевана, при стварању српске државе, јавља се важна чињеница: утврђење источне цркве и њезино ширење у народу, а томе је веома много допринела ревност архиепископа Саве и оснивање епископија.

А што се Стеван венчао и назвао краљем, тиме је с једне стране узвисио себе и своје наследнике над свима српским породицама, а с друге је за свагда учинио крај тежњама, ако би који други осим Немањића потражио престо. Уз то се српска династија изједначила са осталим суседним владаоцима, а тим је већу важност задобила пред страним светом не само српска владалачка породица, него и српска држава.

Стеван је након себе оставио четири сина: Радослава, Владислава, Уроша и Предислава. Предислав се закалуђерио, и под именом Саве 2. био је по том архиепископ српски. Свакојак је важна околност, што су први архиепископи били уједно и чланови династије што влада. Ова сродна свеза ујемчила је вишем свештенству велик утицај, колико на саме владоце, толико и на сам народ, и олакшала му је свако предузеће у корист источне цркве. Ова тесна свеза владалачке породице са народом у стварима верозакона, допринела је у неволико, да се у Србији вера развила као главна покретна сила народнога бића.

Ми смо се подуже забавили са оснивањем једноставне државе и краљевства, те можемо у кратко прећи преко познијих догађаја, пошто нам остаје да говоримо поглавито о догађајима, што су стварно утицали да се српска држава развије.

Влада Радослава, по уму и по карактеру слаба владоца, само је била на свршетку значајна. Земаљски великаши нису били задовољни краљем, и желели су да место њега подигну на престо његовог млађег брата Владислава. Најпосле се, око 1224, године, диже устанак. Радослав је у први мах побегао у Драч, а позније у Дубровник, те најпосле послуша свога стрица Саву, и закалуђери се. По том је Сава венчао Владислава за српскога краља.

Овај догађај јасно доказује, да је династија Немањића већ дубоко захватила корена у народу. Устаници су, додуше, протерали омраженога краља, али нису помишљали, да из своје средине бирају владоца, већ се држе законитог наследства, и на место прогнаног краља подижу на престо његовог брата. Ова насилна промена владоца још је више утврдила право наследства Немањића.

Кратка владавина краља Владислава такође је прошла на миру. За његове владе успевало је рударство и то доласком немачких рудара. Владислав је владао до 1237. године. Пошто је Владислав — као што веле неки хроничари — умро од природне смрти, а по себи није оставио порода, то је круна непосредно припала његовом млађем брату Урошу. Има и других који веле, да